

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno 602 00

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. JMK 162504/2021, sp. zn. S-JMK 149355/2021/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. JMK 162504/2021, sp. zn. S-JMK 149355/2021/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 1. 10. 2021, č. j. ODSČ-92432/21-61, sp. zn. ODSČ-92432/21-CHY/V (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“) a zamítnuto jeho odvolání.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce jako provozovatel blíže specifikovaného vozidla uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích na pozemní komunikaci ulice Minská 1337/18, úsek 01-1288-1666 (Zóna C, oblast 2-01) v Brně dne 4. 11. 2020 v 17:56 hodin. Řidič vozidla, který není znám, porušil povinnost vyplývající z dopravní značky IP 13c s dodatkovou tabulkou „zóna C, v pracovní dny 17 – 6 h s oprávněním nebo po zaplacení ceny na místě“ a na parkovišti stál bez oprávnění či zaplacení ceny na místě. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

3. Žalobce namítá, že již zahájením řízení o přestupku provozovatele došlo k závažnému pochybení. V reakci na výzvu zaslanou prvostupňovým orgánem mimo jiné uvedl: „*Nemohl jsem se tedy dopustit přestupku, případně se jednalo o omyl, který způsobil sám magistrát.*“ Vzhledem k tomu, že jednání mající znaky přestupku spočívalo v nedodržení stanovené povinnosti ze strany řidiče, měl žalobce za to, že pokud uvede, že se přestupku nedopustil, bude správnímu orgánu jasné, že byl řidičem. Žalobce byl navíc velmi reaktivní a správní orgán jej mohl v případě nejistoty opětovně kontaktovat. Proto správní orgány pochybily, když vedly řízení o přestupku provozovatele.
4. Žalobce argumentoval v odvolání rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2021, č. j. 41 A 43/2019–45, týkajícím se objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a s ní souvisejícími povinnostmi správních orgánů. K této argumentaci se žalovaný nevyjádřil, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.
5. Správní orgány se také nedostatečně zabývaly naplněním materiální stránky přestupku. Prvostupňový orgán k ní pouze formálně přepsal vzorový odstavec a žalovaný se jí nezabýval vůbec. Žalovaný dokonce uvedl, že se v řízení o přestupku provozovatele nemusí materiální stránkou zabývat, pokud správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, tedy pokud uvedl znaky přestupku. Žalobce byl přesvědčen o tom, že měl k parkování patřičné oprávnění. Vycházel přitom ze zálohového listu, na kterém byla uvedena platnost od 4. 11. 2020. Proto, aby měl patřičné oprávnění, učinil maximum. Nedorozumění zavinil magistrát zasláním zavádějících informací. Vozidlo bylo zaparkováno u bydliště žalobce, což odpovídá smyslu rezidentního parkování. Žalobce nikdy nebyl trestán a parkovací oprávnění měl vyřízeno na rok dopředu. Navíc šlo o období těsně po zavedení modrých zón. Tyto okolnosti svědčí o tom, že nyní posuzovaný případ není

běžný, a proto se měly správní orgány důkladně zabývat naplněním materiálního znaku a vzhledem k uvedeným okolnostem dojít k tomu, že naplněn nebyl.

6. Správní orgán tvrdí, že platnost parkovacího oprávnění začíná běžet nejdříve vydáním osvědčení správního orgánu, kterým se rozumí potvrzení o vydání parkovacího nebo vjezdového povolení. Žádný takový dokument ale ve spise obsažen není. Nejblíže k tomu má dokument doručený žalobci dne 5. 11. 2020, nicméně ten neobsahuje náležitosti osvědčení dle správního řádu. Správní orgány tak vycházely z listiny, která není ve spise.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnul, že žalobce nesdělil na výzvu údaje o totožnosti řidiče vozidla, a to ani implicitně. Správní orgány zjišťovaly, zda byl žalobce v době spáchání přestupku držitelem parkovacího oprávnění a zjistily, že nebyl.
8. Žalobce v reakci uvedl, že vyjádření žalovaného je podprůměrně vyplněným vzorovým dokumentem. Skutečnost, že v řízení o přestupku provozovatele není vyloučeno zkoumání materiální stránky přestupku již vůči žalovanému judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020–26. Tvrze okolnosti vylučující společenskou škodlivost se týkají provozovatele vozidla a měly být zohledněny. Žalobci není jasné, jak dospěly správní orgány k závěru, že se v posuzované věci jedná o přestupek ohrožovací. Naopak má za to, že se jedná o poruchový přestupek nebo zvláštní kategorii přestupku. I v případě, že by se jednalo o ohrožovací přestupek, nejednalo se o běžnou situaci a je tedy třeba materiální znak řádně odůvodnit.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

9. Správní spis obsahuje zejména oznámení Městské policie Brno o přestupku ze dne 9. 11. 2020, včetně fotodokumentace. Na podkladě této dokumentace vyzval správní orgán prvního stupně žalobce jakožto provozovatele vozidla k zaplacení peněžitě částky určené dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, včetně poučení o možnosti sdělit do 15 dnů od doručení výzvy údaje o totožnosti řidiče. Výzva byla žalobci doručena dne 10. 11. 2020.
10. Žalobce zareagoval dne 11. 11. 2020 sdělením, ve kterém popírá, že by se dopustil přestupku a doložil snímek obrazovky zachycující schválení žádosti o vydání parkovacího oprávnění ze dne 4. 11. 2020, 13:18 hod, zálohový list na zaplacení ceny za parkovací období s údajem platnost: 4. 11. 2020 – 3. 11. 2021 a snímek obrazovky zachycující provedenou platbu.
11. Dále je součástí spisu potvrzení o vydání parkovacího oprávnění s uvedenou platností od 5. 11. 2020. Následně byla usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 7. 2021 věc přestupku řidiče odložena a vydán příkaz ze dne 22. 7. 2021, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. Správní orgán poté vydal prvostupňové rozhodnutí a k odvolání žalobce bylo vydáno napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
13. Proto krajský soud v souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního

orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce případné nařízení ústního jednání ponechal na úvaze soudu).

14. Žaloba není důvodná.
15. Mezi stranami je nesporné, že výše označené vozidlo stálo ve zjištěném čase na uvedeném místě. Předmětem sporu je, zda žalobcem provozovanému vozidlu svědčilo oprávnění k parkování na daném místě či nikoliv, zda byly naplněny podmínky pro zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla a zda správní orgány řádně posoudily naplnění materiálního znaku přestupku.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou zpochybňující zákonnost zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že správní orgán tento přestupek projedná, pouze *pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu vykazuje*, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
17. Otázkou nezbytnosti kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se již správní soudy opakovaně zabývaly (viz přehledně shrnutí např. v rozsudku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016–17). Po správních orgánech nelze v tomto ohledu vyžadovat rozsáhlé kroky ke zjištění pachatele přestupku, pokud pro takové zjištění nemají potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46). Není-li dána reálná možnost (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla či z jiných indicií) zjistit přestupce, činění rozsáhlých kroků k nalezení přestupce by bylo v rozporu se smyslem právní úpravy.
18. V posuzované věci byl žalobce jako provozovatel vozidla dne 10. 11. 2020 vyzván k uhrazení částky 400 Kč z důvodu výše vymezeného přestupku. Ve výzvě byl současně poučen, že pokud částku neuhradí, může sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce dne 11. 11. 2020 na výzvu reagoval. V odpovědi uvedl, že popsané jednání nemohlo být přestupkem, jelikož vozidlo mělo platné parkovací oprávnění a přiložil e-mail „schválení žádosti o vydání parkovacího oprávnění č. X, zálohový list a snímek obrazovky zachycující provedení platby. Uvedl, že pokud oprávnění neměl, na základě informací uvedených v zálohovém listu byl přesvědčen o opaku a nelze jej tak sankcionovat. Závěrem uvádí, že jako provozovatel vozidla měl za to, že oprávnění měl a nemohl se tedy dopustit přestupku. V žalobě pak namítá, že obsah tohoto sdělení měl žalovaný posoudit tak, že jako řidiče označil sám sebe. Pokud to žalovanému nebylo zřejmé, měl žalobce opět kontaktovat.
19. Zdejší soud se seznámil s obsahem sdělení a konstatuje, že z něj nelze vyčíst, že by se žalobce chtěl označit za řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Tvrzení, že se žalobce přestupku nedopustil, ani implicitně neobsahuje informaci o tom, že byl řidičem vozidla. Nepochopení ze strany správního orgánu tak nelze vykládat jako jeho pochybení. Pokud žalobce chtěl sdělit údaje o totožnosti řidiče, měl tak učinit dostatečně jasným a srozumitelným způsobem. Správní orgán neměl žádnou indicii o tom, kdo vozidlo skutečně řídil a v souladu

s výše odkazovanou judikaturou zahájil řízení o přestupku provozovatele. Jako logické se nejvíce ani opětovné kontaktování žalobce. Pokud neoznačil ve svém sdělení řidiče vozidla, přičemž k tomu byl vyzván, správní orgán neměl důvod se domnívat, že by tak učinil po opětovné výzvě. Důvodem zahájení řízení o přestupku provozovatele tak byla absence indicií o totožnosti přestupce, nikoliv snaha správního orgánu ulehčit si práci, jak naznačuje žalobce.

20. Obdobně nelze přisvědčit tomu, že by vozidlu provozovanému žalobcem svědčilo v době přestupku parkovací oprávnění. Žalobce při své úvaze vychází ze zálohového listu na zaplacení ceny. Již z označení této listiny přitom vyplývá, že se nejedná o doklad existence jakéhokoli oprávnění. Je na ní explicitně uvedeno: „*Nezbytná doba na zpracování Vaší úhrady je 5 pracovních dní od data zadání příkazu k úhradě, parkovací oprávnění je vydáno nejdříve dnem připsání (zpracování) platby, do té doby je oprávnění neplatné.*“ A dále odkaz na kontakty v případě potřeby ověření platby, či vydání parkovacího oprávnění. Obsah listiny tedy nebudí dojem, že by kohokoli opravňovala k parkování. Údaj o platnosti, na který odkazuje žalobce, je uveden jako charakteristika položky, kterou měl žalobce uhradit. Je tedy zřejmé, že označuje období, na které si žalobce parkovací oprávnění původně objednal, nikoliv období, po které bylo toto oprávnění opravdu v platnosti. Zdejší soud neshledal předmětnou listinu ani nesrozumitelnou či zavádějící. Nelze tak na jejím základě obhajovat přesvědčení žalobce, že mu platné oprávnění svědčilo.
21. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož se v něm žalovaný nevyjádřil k rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2021, č. j. 41 A 43/2019–45, na který žalobce odkazoval. K tomu je nutné uvést, že správní orgány nemají obecně povinnost reagovat na každý jednotlivý argument účastníků řízení. Jak soud, tak správní orgány mají povinnost se vypořádat s hlavními argumenty účastníků, čehož mohou docílit také tak, že prezentují vlastní názor, odlišný od názoru účastníka. Absence odpovědi na každé jednotlivé tvrzení nezakládá nezákonnost či nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014–9 nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Žalobcem citované rozhodnutí objasňuje povinnosti správních orgánů ve vztahu ke zjištění totožnosti řidiče vozidla. Žalovaný se k těmto okolnostem srozumitelně vyjadřuje mimo jiné v bodě 1) na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí. A zdejší soud zahájení řízení o přestupku provozovatele výše potvrdil jako nezávadné. Absence reakce na konkrétní žalobcem odkazované rozhodnutí tak nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
22. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí vychází z listiny, která není obsažena ve spise. K tomuto závěru dospěl na základě pasáže prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán uvádí: „*Časová platnost parkovacího oprávnění začíná běžet nejdříve okamžikem vydání osvědčení správního orgánu. Tím se rozumí potvrzení o vydání parkovacího nebo vjezdového oprávnění, ve kterém je uvedena platnost od 5. 11. 2020 a zároveň datum přijetí úhrady 5. 11. 2020*“ (jedná se o veřejně dostupnou informaci o počátku platnosti parkovacího oprávnění). Podle žalobce potvrzení o vydání parkovacího nebo vjezdového oprávnění obsažené ve spise nesplňuje náležitosti osvědčení a nejedná se tak o dokument, na který správní orgán v odůvodnění odkazuje. Žalobce neuvádí, jaké náležitosti listina nesplňuje a zdejší soud žádné nedostatky neshledal. Lze uzavřít, že potvrzení o vydání parkovacího nebo vjezdového oprávnění ve spise založeno je a vyplývá z něj, že parkovací oprávnění žalobce platilo ode dne 5. 11. 2020.

23. Žalobce konečně namítá, že se správní orgány nedostatečně zabývaly naplněním materiálního znaku přestupku. Prvostupňový orgán podle něj pouze přepsal vzorový odstavec a žalovaný se společenskou škodlivostí přestupku vůbec nezabýval. Dokonce uvedl, že v případě přestupku provozovatele není ani nutné materiální znak zkoumat. Žalobce souhlasí, že obecně u ohrožovacích přestupků splývá naplnění formálních a materiálních znaků. V jeho případě ovšem nejde o běžný případ. Otázkou také je, zda se v případě přestupku provozovatele jedná o přestupek ohrožovací.
24. K tomu soud uvádí, že podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Vedle naplnění formálních znaků přestupku tedy musí být naplněn též znak společenské škodlivosti takového jednání. Ten však nemusí nutně spočívat pouze v tom, že dojde ke konkrétnímu reálnému ohrožení společenského zájmu, postačí i potencionální ohrožení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že jednání, jehož formální znaky jsou zákonem označeny za delikt, v běžně se vyskytujících případech naplňují i materiální znak deliktu.
25. Materiální znak ohrožovacího deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je tak naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné neoprávněné stání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, bod 25).
26. K polemice žalobce ohledně povahy přestupku provozovatele lze uvést, že tento typ přestupku je postaven na objektivní odpovědnosti. Jeho předpokladem je, že řidič vozidla naplní materiální i formální znaky přestupku dle zákona o silničním provozu. Z toho vyplývá, že klíčové pro posouzení, zda jde o přestupek ohrožovací či poruchový je povaha přestupku řidiče, od kterého se odvíjí odpovědnost provozovatele. V případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích jde bezesporu o přestupek ohrožovací. Totéž tedy platí i o posuzovaném přestupku provozovatele.
27. Prvostupňový orgán k materiálnímu znaku přestupku tedy správně uvádí, že se v případě žalobce jedná o přestupek ohrožovací. Postačí, když je chráněný zájem ohrožen a nemusí dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Ohrožení chráněného zájmu je dáno nedodržením místní úpravy parkování, jejímž cílem je regulace vozidel v daném místě. Správní orgán uvedl, že nezjistil žádné významné okolnosti, které by společenskou škodlivost přestupkového jednání vylučovaly a držel se obecného pravidla, že v běžných případech naplnění formálních znaků svědčí i o naplnění znaku materiálního. Ačkoliv zdejší soud souhlasí s žalobcem, že se jedná o posouzení velmi stručné a obecné, nejedná se v běžných případech dopravních přestupků spočívajících v nedovoleném stání o odůvodnění *a priori* nedostatečné.
28. K námitkám žalobce je však nutné posoudit, zda ve věci nebyly dány okolnosti, které by odůvodnily podrobnější zkoumání materiálního znaku. Obecně totiž platí, že i v případě přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se uplatňuje materiální korektiv podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. I u těchto typů

přestupků je proto třeba se zabývat okolnostmi, které by společenskou škodlivost protiprávního jednání mohly vyloučit či významně snížit (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2022, č. j. 34 A 35/2020–31).

29. Žalobce v tomto ohledu uvádí, že učinil maximum proto, aby měl patřičné oprávnění, nedorozumění zavinil magistrát zasláním zavádějících informací, vozidlo bylo zaparkováno u bydliště žalobce, což odpovídá smyslu rezidentního parkování, žalobce nikdy nebyl trestán a parkovací oprávnění měl vyřízeno na rok dopředu. Navíc šlo o období těsně po zavedení modrých zón. Jednotlivé tvrzené okolnosti samy o sobě ani ve svém souhrnu nevylučují ani významně nesnižují společenskou škodlivost přestupkového jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77), a to z následujících důvodů.
30. Co se týče nedorozumění ohledně platnosti parkovacího oprávnění, zdejší soud má za to, že z něj nelze vinit správní orgán. Jak již bylo uvedeno výše, ze zálohového listu vyplývá, na jaké období si žalobce parkování předplatit chtěl, jde tedy o období, které zadal při objednávce. Nevyplývá z něj, že by uvedená platnost označovala období, na které žalobci skutečně svědčí oprávnění k parkování. Správní orgán nezavinil nedorozumění, ke kterému došlo ze strany žalobce. Nelze se proto přiklonit ani k závěru, že žalobce učinil pro získání parkovacího oprávnění maximum.
31. Žalobce mohl a měl vědět, že jím provozované vozidlo nemá patřičné oprávnění a nemá být tedy na daném místě zaparkováno. Platnost oprávnění si mohl ověřit a podle toho postupovat. To, že parkovné uhradil a domníval se, že je oprávnění platné ode dne 4. 11. 2020 by nasvědčovalo skutkovému omylu. Ten nicméně nemá vliv na společenskou škodlivost jednání, nýbrž na zavinění. Zavinění se ovšem ve vztahu k přestupku provozovatele nevyžaduje a neposuzuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016–46). Nejde tak o okolnost, která by měla vliv na společenskou škodlivost posuzovaného přestupku.
32. Na naplnění materiálního znaku přestupku nemá vliv ani skutečnost, že vozidlo bylo zaparkováno v blízkosti bydliště žalobce. Smyslem rezidentního parkování je vyloučit z parkování v regulovaných úsecích vozidla, která nemají patřičné oprávnění. Ačkoliv jsou podmínky získání oprávnění nastaveny výhodněji pro rezidenty, nelze z toho vyvozovat, že mohou na parkovacích místech parkovat bez něj, respektive že by v jejich případě bylo takové jednání méně závažné.
33. Obdobně je třeba posuzovat i skutečnost, že měl žalobce zaplacené parkování na rok dopředu a od platného oprávnění jej dělilo jen několik hodin. V případě absence oprávnění škodlivý důsledek v podobě neoprávněného stání a současného vyloučení jiných „oprávněných“ vozidel z možnosti na místě zaparkovat trvá, a to až do doby získání patřičného oprávnění nebo odstranění vozidla z místa. Jinak řečeno, vozidlo zaparkované bez oprávnění potenciálně ohrožuje chráněný zájem na tom, aby parkování bylo využíváno pouze řidiči těch vozidel, která platné oprávnění mají. Skutečnost, že takové ohrožení trvalo „pouze“ několik hodin, společenskou škodlivost tohoto jednání nesnižuje natolik, aby odpovědnost za přestupek nevznikla. Ani to, že žalobce nebyl nikdy trestán, nemá vliv na společenskou škodlivost přestupkového jednání. Jedná se o okolnost svědčící o osobě přestupce, která bez dalšího škodlivost přestupkového jednání neovlivňuje.
34. Jako poslední okolnost žalobce zmiňuje krátký časový odstup od zavedení systému rezidentního parkování. Ani v tomto případě však nejde o okolnost vylučující či významně

snižující společenskou škodlivost přestupkového jednání. Pokud je nastaveno pravidlo provozu na pozemních komunikacích, jeho porušení je společensky škodlivé po celou dobu jeho platnosti. Se zaváděným rezidentním parkováním měli řidiči šanci se seznámit, což žalobce navíc očividně učinil, vzhledem k tomu, že parkovné na období ode dne 5. 11. 2020 uhradil.

35. Z výše uvedeného nevyplývá, že by se posuzované jednání vymykalo běžným přestupkům spočívajících v neoprávněném parkování, resp. že by žalobcem uváděné okolnosti společenskou škodlivost přestupkového jednání významně snižovaly či vylučovaly. Žalovaný skutečně mohl podrobněji reagovat na žalobcem uplatněná tvrzení a vysvětlit mu, že nemají podstatný vliv na naplnění materiálního znaku přestupku. S ohledem na shora přijaté závěry však tato skutečnost nemohla zapříčinit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány totiž materiální znak posoudily v zásadě správně, což činí námitku nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 16. prosince 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně